

Tale* af Marianne Mikkelsen ved indvielse 3.9.2021 af SPARK, MarselisborgCentret.

** Nedskrevet efter bedste evne, da ordene er talt og tænkt, og først skrevet efterfølgende.*

Mange tak for at jeg må være med i dag, og for den ære det, at være en repræsentant for nogle af de mennesker, der kommer ind i MarselisborgCentret udefra, og er med til at skabe noget her. Det gør jeg jo ikke alene: Jeg vil sige tak til PVC-Informationsrådet, VinylPlus, SamSkab Aarhus og mest af alt og især til MarselisborgCentret.

Jeg kan ikke tale for andre, så nu får I min personlige vinkel på tingene.

Når jeg kommer her, så oplever jeg dét man på kommunalt-dansk kalder 'samskabelse'. Jeg er ikke en 'borger', der kommer fra en 'organisation', som møder repræsentanter for en 'institution' med regler, reglementer og forskrifter.

Når jeg kommer her, så oplever jeg ideer, der bliver til virkelighed. Her er det sandt, at 1+1 bliver til mere end to. Og det sker, fordi vi ikke bare kommer med hver vores forestillinger om hvad vi vil have til at ske. Selvfølgelig kommer vi med vores drømme og ideer, for vi har passion og der er ting vi gerne vil. Når vi mødes her, så folder tingene sig ud og supplerer hinanden. Vi udvikler sammen, og siger ting som 'så skal du også møde ...' og 'skal vi ikke invitere ...' og 'kan vi så ikke også ...'.

Dét, der er magisk her, er, at der opstår noget mere. Det er virkelig 1+1 er flere.

Når jeg kommer her, så er jeg et menneske, og jeg møder andre mennesker. Jeg oplever tillid, respekt og nysgerrighed, og det får både mennesker og ideer til at vokse sig stærkere. Og for dig, der endnu ikke har oplevet det, kan jeg kun anbefale at komme nærmere.

Jeg er så heldig at få lov at lave Urtehave i PVC, omme på den anden side af bygningen der. Kom om og besøg haven, også når jeg ikke er der til at tale ørerne af dig. Der er en lille folder i den gavepose vi har fået i dag, så ikke mere om haven nu.

Jeg har ganske kort tid, og jeg har så mange ting, jeg gerne vil tale med jer om. Jeg vil prøve at holde mig til to ting. Det ene handler om mennesker og det andet handler om planter – to ting, jeg er optaget af.

Nu har jeg allerede talt lidt om mennesker, så lad mig tale om planter.

Hvorfor er jeg fascineret af planter? Det er jeg fordi de taler til alle vores sanser. De stimulerer os fysisk, mentalt og socialt, fordi vi så nemt kommer til at tale sammen om dem, og gøre noget sammen om planterne.

Når vi taler om natur er det ofte man bruger udtrykket "Naturen", og så kan det nemt blive til noget stort og utilnærmeligt, som jeg måske kan nå på søndag, komme i nærheden af en eller to gange om året, når jeg har ferie, fordi jeg skal langt væk: Det skal være stort, det skal være voldsomt, det skal være fantastisk.

Det er det hele tiden, også i det små. Prøv lige, næste gang du kommer forbi en græsplæne, der ikke er helt voldklippet, at bukke dig ned og finde en tusindfryd. Der har du en lille repræsentation af den magi, der er i planter, i det grønne, det levende, der vokser, også når vi vender ryggen til.

Det gør noget godt ved os, når vi giver os lov til det, når vi giver os tid, når vi er opmærksomme.

Mennesker

Mange af os, der kommer her, har fået nogle slag i livet. Sygdom, ulykker, fysisk, mentalt – på alle mulige leder og kanter.

Når vi har et ar på krop eller sjæl – eller begge dele, de følges jo ofte ad – så bliver vi ofte lidt mere opmærksomme, lidt mere klar på, at opleve – og leve – og vi får måske lidt mere rummelighed for, at alting ikke bare skal være stærkt og gå stærkt. At der også er plads til lidt sårbarhed, en tøven, og at der dér, i sprækkerne, kan opstå noget smukt.

Så tag dig tid, når du kommer igennem Marselisborg Parken, til lige at hilse. Det behøver ikke være så stort, det er det store i det små. Ligesom mellem planter og mennesker, så er det mellem menneske og menneske, et blik, et nik, en opmærksomhed, måske et ord eller to, hvis du har lyst.

Dét kan Marselisborg Parken, det kan VI, det kan planter.

Lad os gøre det sammen, og opleve det store i det små.

Tusind tak.